

A VIGILIA BESZÉLGETÉSE

CSEKE-HORÁNYI ANNA

Molnár Piroskával

Molnár Piroska a Nemzet Színésze címmel kitüntetett Kossuth-díjas, Jászai Mari-díjas, Prima Primissima díjas színésznő, érdemes és kiváló művész, a Halhatatlanok Társulatának örökös tagja, a Színház- és Filmművészeti Egyetem tanára. Tagja volt a kaposvári Csiky Gergely Színház, a Katona József Színház, a Szegedi Nemzeti Színház és a budapesti Nemzeti Színház társulatának. Rendszeresen fellép vendégként többek között a Budapesti Operettszínház, a Szegedi Szabadtéri Játékok és a Kőszegi Várszínház színpadán. 2012-től a Thália Színház színművésznője.

1968-ban végzett a Színművészeti Főiskolán, karnyújtásnyira van az aranydiplomától. Ha egy különösen kedves és emlékezetes szerepét ki kellene emelnie, melyiket említené?

Jövőre valóban letelik az ötven év. Meg kell mondjam, soha semmi ilyesmivel nem foglalkoztam: mindig az a fontos, amit éppen játszom, amit éppen rám osztanak. Az élet hozza magával az újabb szerepeket, nem szoktam sem kiemelni, sem elkülöníteni őket. Az emlékek persze ott tolulnak az ember fejében, végül is elmúltam hetven éves, nagyon sok minden összegyűlt; de nálam a visszafelé tekintés sem úgy működik, hogy azon töröm a fejem, mit kellett volna esetleg másképp csinálni. Elmúlt, hiába gondolkozom rajta, kitörölöm a fejemből, helyette a maradék időt, ami még van, inkább az előretekintéssel töltöm. Január elsején sem szoktam terveket készíteni, a jubileumokat, nagy dátumokat sem szeretem, nem tartom sem a névnapot, sem a születésnapot, mert ezek nekem nem határok. Az ember persze nem veheti elejét annak, ha esetleg megemlékeznek arról, hogy sajnós elmúlt hetven éves, de ezek az ünneplések engem nem különösebben érdekelnek.

Számos színészióriással, többek között Páger Antallal, Gábor Miklóssal, Ruttkai Évával, Dajka Margittal, Gobbi Hildával szerepelt együtt. Volt olyan színész, akinek a játéka igazán lenyűgözte, akit követendő példának tartott?

Págerrel soha nem játszottam, csak együtt rádióztunk; Gábor Miklóssal is csak főiskolás koromban léptem föl együtt — én csak egy kisebb szerepet játszottam akkor —, de hála istennek vele is sokat rádióztam, Gobbi Hildával pedig egy színházban voltunk. Mindegyikük lenyűgözött, de senkit sem követtem, magamat próbáltam megvalósítani. Mindegyikőjüket kivétel nélkül imádtam és fölnéztem rájuk, boldog voltam, hogy a közelükbe kerülhettem, és hogy együtt is játszhattunk, de soha nem kezdtem el mérlegelni, hogy most Dajka Margitot vagy Ruttkai Évát szeretem jobban. Nem rajongtam külön senkiért. Ha az ember követ valakit, akkor olyan, mint egy utánozó majom. Én a saját mozdulataimat, saját gesztusaimat kerestem, amiből kialakítottam saját magamat. És talán egyszer azt fogja majd mondani egy fiatal színész: „Jaj, én még játszottam a Molnár Piroskával!” Nekem az a sírban már mindegy lesz, de most jó rágondolni.

1995 óta tanít színpadi beszédet a Szín-

A színjátszásban, a színészekben semmit, az elhelyezkedésben, a lehetőségekben viszont nagy változások vannak. Ma a pályakez-

ház- és Filmművészeti Egyetem hallgatóinak, jól ismeri a fiatalokat. Lát-e lényegi változást a színészethez, a színházhoz való hozzáállásban az Ön egyetemi éveitől kezdve?

Budapesten végeztem, majd vidékre szerződött. Kaposváron már vezető színész volt, amikor visszatért a fővárosba. Hat évvel később ismét a kaposvári Csiky Gergely Színházban láthatta újra a közönség. Összesen huszonnégy évet töltött a Csiky Gergely Színházban. Miért döntött úgy, hogy visszatér Kaposvárra?

Láthattuk Kaposváron a Csárdáskirálynő Cecíliájaként, a Mánás Miskában ugyanott, majd később a Szegedi Szabadtéri Játékokon, a La Mancha lovagjában a Pécsi Nyári Színházban és számos zenés vígjátékban a fővárosban és vidéken is, mégis azt vallotta, hogy minden zenés szerep külön

dők számára sajnos alig vannak lehetőségek. Most végez egy tehetséges osztály a Színművészetin, sőt, akár kettő is egymás után, és már előre lehet aggódni, hova tudnak majd elhelyezkedni ezek a fiatalok. Telítve van a pálya, nem jut mindenkinek munka, és ma már nem tódulnak úgy a fiatalok vidékre, ahogy ez nekünk természetes volt. A vidéki színházak, tisztelet a kivételnek, lassan művészi műhelyből szórakoztatóipari vállalattá alakulnak át, és amelyik nem ezt az utat választja, azt éppen most akarják ellehetetleníteni Szombathelyen. Mire gondoljon ilyenkor az ember? A szíve szakad meg a fiatalokért.

Az általános iskolát egy Kunágota nevű faluban végeztem, a középiskolát Szegeden, aztán rögtön fölvettem a Színművészeti Főiskolára, így érettségi után Pestre kerültem, ahol kollégista lettem. Az első szerződéselem Szegedre szólított a főiskola után, és huszonhat évesen mentem át Kaposvárra. Nagy kezdés volt az az első hét év ott, utána meg nagyon sokan, szinte társulatilag följöttek a Nemzeti Színházba. Onnan eltanácsoltak bennünket, így megalapítottuk a Katona József Színházat, én is alapító tag voltam, ott, azt hiszem, még négy évet töltöttem el, ezután mentem újra Kaposvárra. Nem vágytam oda, semmiféle vágyakozás nem volt bennem, de harminchatan voltunk a Katonában vezető színészek és összesen évi négy bemutató volt, így alig jutott szerep az embernek. Harmincnégy éves voltam, ez tipikusan az a korszak, amikor nagyon kevés lehetősége van a színésznek, mert erre az életkorra nem nagyon írnak szerepeket, ráadásul a fiatalabb szerepeket már a fiatalok játszották, a nálam idősebb szerepeket pedig az idősebbek. Kaposváron játszhattam a koromnál fiatalabban és idősebben is, nem beszélve arról, hogy mindig vonzódtam a zenés színházhoz, és vidéken kötelező egy-két zenés darab bemutatása. Az mindig érdekes egy színházban, ha zenés darab megy: nagy a nyüzsgés, ott van velünk a zenekar.

Igen, mert nem tanultam zenét, kottát is csak a főiskolán fogtam először a kezemben, de jó fülem és jó hangai adottságaim voltak. Közgazdasági középiskolába jártam, ahol egyáltalán nem volt erre lehetőség, általános iskolában sem tanultam zenét. Hangképzésre később mindig jártam, mert az olyan, mint egy hangszeres művésznak a gyakorlás. Természetesen az embernek nemcsak az énekhangját, hanem a beszédhangját is karban kell tartania, hiszen ha nincs a színésznek dús vivőerejű hangja, akkor ordítania kell, ami már nem őszinte. Egy olyan hangot kell a színésznek megteremtene és kifejlesztenie, amelyik magától terjed a levegőben, és nem kell erőlködni ahhoz, hogy eljuttassa a hangját az utolsó sorokba is. Abban az időben, amikor sokat játszottam zenés darabokban, még nem a mai, gombnyomásra történő zenei alapra éneklés folyt a színpadon. Kaposváron szinte végig sikerült megtartania a szín-

erőfeszítést igényel Önnek.

háznak az élőzenekari kíséretet, ami külön varázst adott az előadásoknak.

Kurtág György kérésére elvállalta a zeneszerző Samuel Beckett Mi is a szó című művére íródott zenekari és énekes művének szólista szerepét.

Igen, ez egy gyönyörű emlék. Félttem is tőle, hogy egyáltalán meg tudom-e csinálni, aztán mégiscsak belevágtam, és nagy boldogság, hogy sikerült. Mivel nem vagyok zeneileg képzett, hallás után kellett elsajátítanom a darabot; szinte hangonként tanultam meg a művet, kotta nélkül, ami nem volt könnyű, mert nem egy népdalról vagy egy könnyű zenei slágerről volt szó. Életem egyik legnagyobb élménye volt ez a Kurtág-darab, ami tulajdonképpen egy énekbeszéd, amihez viszonylag nagy hangterjedelemmel kell rendelkeznie az embernek, ami akkor nekem még megvolt.

Huszonhárom éve játsza a Bors nénit, a mára már kultikussá vált zenés előadást a Kolibri Színházban. Mit szeret Bors néni-ben?

Nekem most már rettenetes teher játszani ezt a darabot, fel-le kell mászkálnom a lépcsőkön, de amíg bírom, addig se a kollegákkal, se a gyerekekkel nem tehetem meg, hogy kiszállok. Semmivel se szeretem jobban a Bors nénit, mint bármely más szerepet, amelyet rám bízta, és azokat se szereti az ember, hanem csinálja. A közönségnek kell szeretni az előadást, nem nekem. Nem úgy kell a színészt elképzelnem, hogy nagy izgalommal készülődik otthon, és alig várja, hogy bemenjen a színházba. Borzasztó nehéz fölöltözni és elindulni, mikor télen például már sötétedik. Mások általában akkor mennek haza, amikor én dolgozni indulok. Az estére való ráhangolódás nagyon nehezen megy nap mint nap, de ha az ember fölmege a színpadra, onnantól minden megváltozik.

Karakterszínésznőként számos alakítását láthattuk drámákban, komédiákban egyaránt. Milyen egy igazi karakterszínésznő?

A karakterszínésznő az, aki minden karakterben otthon van: fiatalon még lehetett naiva, később aztán lehetett hősnő, tragika vagy komika is — ez a legszerencsésebb alkat. Ha valakit, aki komikus szerepeket játszik, áttesznek Lady Macbethnek, akkor előfordulhat, hogy a közönség esetleg nevet rajta; ahogy vannak olyan tragikák is, akiket hiába raknak komika szerepbe, nincs hozzá vénájuk.

Hogyan készül egy szerepre?

A felkészülésben nincs semmi titokzatosság. Általában négy hét a próba és egy hét a főpróba, amikor már naponta kétszer játszunk le az előadást, jelmezben, igazi díszletben. Van először egy olvasópróba, ahol vagy a rendező vagy a színészek fölolvassák a művet. Ha a rendező olvassa föl a darabot, akkor másnap van a visszaolvasó próba, ahol már mi olvassuk fel a művet, majd elkezdődnek az emléképróbák. Szöveggönyvvel a kezünkben fölme gyünk a színpadra, és a rendező elmondja, honnan érkezünk és a partner honnan jöjjön be; elkezdjük együtt összerakni a darabot. Ennyi az egész. Négy hétig minden délelőtt próbálunk, és ha este nem játszunk, akkor még este is. Ha zenés szerepről van szó, akkor még korrepetícióra is me gyünk, hogy megtanuljuk a darab zenés vagy táncos részét. A próba azért jó, mert akkor még sok minden történhet, lehet kísérletezni a játékkal, különféleképpen megközelíteni a

dolgokat, lehet, hogy a rendező másképp képzei el a szerepet, mint a színész — ezeket mind össze kell hangolni. Meg kell beszélnünk, hogy a rendező az előadás során hogyan súlyozza az adott figurát, mit akar belőle látni, és a színésznek alá kell vetnie magát a rendező elképzeléseinek. Ha a színész esetleg másképp gondolja, meg kell próbálnia belelopni a szerepbe a saját ötleteit is. Erre van ez a négy hét próba. Ahogy egy asztalos is, miközben csinál egy asztalt, rájön arra, hogy ha lekanyarít egy bizonyos részt a fában, az máshogy fog kinézni, úgy a próbán is lehet még próbálgatni, hogy melyik lesz majd a végleges, a jó irány. Ha előadás van, akkor viszont ennek már nincs helye.

Történt olyan az elmúlt évtizedekben, hogy Ön dönthetett arról, mit szeretne eljátszani?

A színészre ráosztanak egy szerepet: csak annyit látsz, hogy a próbatáblán te vagy kiírva az egyik szerepre. A színész nem gondolkodik, nem gondolkozhat olyasmin, hogy mit választana. Talán egyetlen ilyen lehetőség volt, igazából azt sem én kezdeményeztem, hanem az igazgató. Magához hívott, mert az a helyzet állt elő, hogy mivel annyi mindent eljátszottam már, nem tudták, milyen szerepet adhatnának nekem, amellyel szívesen foglalkoznék. Ekkor mondtam azt, hogy nagyon szívesen eljátszanám *Az öreg hölgy látogatását*, ha Ascher Tamásnak kedve lenne megrendezni. Nem mondott rá nemet, így 1995-ben bemutattuk a darabot a kaposvári Csiky Gergely Színházban, szerintem nagyon jó előadás lett, nagyon élvezettel csináltuk.

Szász János A nagy füzet című filmjében a legtermészetesebb módon végzi a tanyán a kemény munkát. Gyermekkorát vidéken töltötte — újra kellett tanulni a filmben az ebbe a világba való behelyezkedést?

Vidéken nőttem föl, ez nekem abszolút nem okozott problémát. Tanyán, később falun laktunk, onnan kerültem aztán középiskolába Szegedre. Semmiféle gyerekkori emléket nem építettem be a filmbe, de azt valóban nem kellett megkérdezni, hogy hogyan kell például moslékot önteni a disznóknak. Hogy ki milyen szerepbe milyen módon helyezkedik bele, ez az életben teljesen természetesen történik, főleg túllihegni. A színészek csak azért beszélnek ilyesmiről, hogy érdekesebbé tegyék a színdarabot vagy a filmet: az ehhez hasonló részleteket a bulvárlapoknak szánják. Ahogy Kiss Manyi mondta: megtanuljuk a szöveget, azt' fölmegyünk a színpadra.

Főiskolás korától fogva gyakorlatilag minden évben játszott filmben, mégis úgy tűnik, hogy a fiatal filmes generáció filmjeiben találták meg inkább a nagyobb szerepek (Dolina, A nagy füzet, Szabadésés). Emellett állan-

Hogy az utóbbi években talán több filmben találkozhattak velem a nézők, csak a szerencsének köszönhető. Vidékről akkoriban nehezen tudtunk filmezni. Nem lehetett próba meg előadás között fölutazni egy forgatásra, pláne olyankor, ha délután még gyerekdarabot is játszott az ember. Sokszor meg sem tudtam, hogy valamelyik rendező elhívott egy filmbe, nem fájdtották velem a szívemet a színházban, mert nem tudtak volna kiadni. Nem biztos, hogy ezzel vesztettem bármit is.

A *Munkaiügyek* című sorozatot azért vállaltam el, mert érdekelt. Remek kollégák közt telt ez a hat év, ahol olyanokkal játszhattam,

dó szereplője lett egy filmsorozatnak is, melyet a mai napig ismét a televízió.

akkal egyébként nem kerülnék össze a színpadon vagy egyáltalán a pályán. Nagyon jó hangulatban folytak ezek a nyári felvételek, a karakter, amelyet játszottam, érdekes, élvezetes volt. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem esik jól, ha az utcán fölismernek, így ha valaki nem jut el színházba, akkor legalább ebben a szerepben, Elviraként megismer.

Gondolkozott azon, hogy rendezőként is kipróbálja magát?

Rendezésen egyáltalán nem gondolkoztam, az nem az én műfajom, bár Kaposváron egyszer megrendeztem *A tanítónőt*. Nagyon boldog voltam, hogy így alakult, mert valamikor szerettem volna eljátszani a főszerepet, de amikor még fiatal voltam, nem voltak divatosak az ilyen típusú darabok. Szerettem a művet, és mivel egyszer alkalom nyílt rá, hogy megrendezem, éltem a lehetőséggel; összehoztuk a kollégákkal, és hála istennek nagy siker lett. A rá következő évben átvitték a darabot a nagyszínpadra, kötelező olvasmány is volt, és a középiskolás bérletbe is betették.

Az utóbbi időszakban több olyan kevés szereplős, hosszú monológokkal teli darabban láthatjuk, amelyekben gyakran végig a közönség felé fordulva játszik másfél órán keresztül. Sokszor mozdulatlanul vagy percekken át némán van jelen a színpadon, gondolok itt például Gizára a Macskajátékban.

Ha egy szerep ezt kívánja, akkor így csinálja az ember — persze nagyon fárasztó szinte végig egy helyben ülni. A *Szerelmem* végén néhány percen át holtan fekszem a színpadon, és a múltkor azt hittem, tényleg belehalok. Elkaptam egy köhögőroham, el is kezdtem köhögni, de végül tudtam uralkodni magamon. Nagyon fárasztó ez a mozdulatlanság, és hihetetlen önuralmat és odaadást kíván, hogy végigcsinálja az ember, pláne, ha alig tudom visszafojtani a köhögést, de nem mondhatom azt, hogy húzzák rám a függőnyt, mert nem bírok holtan feküdni pár percig, ugyanis mocorognom kell. Nem mocorgok. Ha pedig Giza ott ül végig a színpadon, mert ez a szerepe, akkor tudomásul veszem és ott ülök végig a széken.

A *Romance.com* egy könnyed hollywoodi darab, a közönség pedig naiv és harap az ilyen vígjátékokra. Ha megnézzük bármelyik hollywoodi film alapját, láthatjuk, hogy az tulajdonképpen semmiség, a színészek teszik emlékezetessé: ezért jó a *Romance.com*, mert bele tudjuk vinni saját magunkat. Már előre mosolygunk azon, hogy ezek a felületes kis érzelmek hogy el tudják ragadtatni a közönséget. A nézők szeretik az ilyen darabokat, és ez jó, mert ezek szerint a színházban a nézők gyerekek: örülnek, ha egy pár összekerül, és örülnek, ha a darab vége pozitív — de ez szinte természetes. Ahogy a *Romance.com*-ban, a *Tisztelt Hazudozó!*-ban is együtt játszottunk Jordán Tamással, ez egy kétszemélyes levéldarab, amely Bernard Shaw és egy színésznő kapcsolatáról szól, ezt is nagyon nagy élvezet játszani, szeretjük is Tamással. Bernard Shaw-ról tudjuk, hogy micsoda fantasztikus író és ember volt, és a színésznő szintén nagyon izgalmas figura lehetett. Most már, azt hiszem, a hetvenedik előadás következik, egész csoda, hogy egy ilyen darabot, amely nem kifejezetten a Rózsavölgyi Szalon stílusa — ott inkább a könnyedebb hangvételű színművek a népszerűbbek, egy-két nem annyira vidám darabtól eltekintve — ennyire szeret a

közönség, ez nagyon jó. Ha ritkábban megy az előadás, akkor is ébren kell tartanunk a fejünkben ezt a negyven-negyvenegy oldalas szöveget, de szerencsére még mindkettőnknek jól működik az agya.

Hogyan tartja ébren a szöveget?

Minden előadás előtt összemondom vagy a partnerrel, vagy ha a partner erre nem hajlandó, akkor a sűgóval a szöveget. Szerencsére Tamás kapható erre, úgyhogy mi már fél hatkor ott vagyunk a Rózsavölgyi Szalonban és összemondjuk a szövegünket. Fiatalon még nem így történt, akkor általában csak felment az ember a színpadra és tette a dolgát. Egy verses monológot vagy egy hosszabb lélegzetvétélű megszólalást átfutott azért az ember, de bízunk még annyira magunkban, hogy ha bemegyünk a színpadra, minden menni fog magától. Persze minden kolléga másként szereti, van, aki nem ragaszkodik a szöveg-összemondáshoz; én így érzem magam biztonságban.

A Nemzeti Színházban kortárs magyar szerzők színpadra vitt műveiben, drámáiban is láthattuk. Számít az eredeti kontextus és hogy ismeri-e a szerzőt?

Jó, ha ismeri az ember az író, de tulajdonképpen mindegy, hogy Shakespeare vagy egy kortárs magyar szerző művét játsszuk-e. Shakespeare-től persze már nem tudunk kérdezni, de egy élő szerzőnek feltehetjük a kérdést, hogy egy mondatban egy hangsúlyt például hogyan gondolt; és ha valami nem világos egy műben, akkor tisztázni tudja, hogy biztos nem értjük-e félre az olvasottakat. Van olyan szerző, aki nem szeret bejönni a próbákra, csak a kész előadást nézi meg, van, aki érdeklődőbb, ez szíve joga. Ahogy Weöres Sándor is mondta, elkészült a mű, a folytatás már nem a szerző kezében van, csináljanak vele, amit akarnak.

*Egy korábbi interjúban pályája egyik legnagyobb élményének nevezte Esterházy Péter *Én vagyok a Te című darabját.**

Az *Én vagyok a Te* nagy adomány volt, egy nagyon jó író tollából egy nagyon jó szerepet játszhattam el, amely életkorban pontosan illett hozzám. Gothár Péter rendezte, Esterházy Péter írta, nagyon jól sikerült a szereposztás is. Nagyon nagy szeretettel és hálával gondolok vissza arra, hogy közel kerülhettem Esterházy Péterhez ezekben az időkben. Már korábról is ismertük egymást, és minden találkozás vele, ahogy mindenkinben, aki nyitott szemmel és nyitott szívvel járt, örök nyomott hagyott.

2016-ban Miskolcon Ön volt az Úr hangja Az ember tragédiájában. Jelenleg műsoron lévő szerepeiben Gízaként az idős nő egyik monológjában (Macs-kajáték), Mamaként a Szerелеmben beszél Istenről, egy megha-

A saját életemben, ha ilyen csúnya szóval élhetek, ateista vagyok. Nem fogom azt hazudni, hogy hiszek Jézusban, ha nem így van. Hallottam, hogy a napokban azt nyilatkozta a pápa, hogy jobb egy szókimondó, tisztességes ateista, mint egy szemforgató hívó. Nem hiszek Istenben és nem is gyakorlok semmiféle vallást. A hit összetett dolog: én az emberben hiszek, és abban, hogy úgy kell élni és dolgozni, hogy toleránsak és megbocsájtóak legyünk egymással; ezt mindenképpen hangsúlyosnak tartom, mert én ezt tapasztaltam az életem során. Nem lehet úgy létezni, hogy az ember kizárja a többieket. Meg kell találni a harmóniát abban a környezetben,

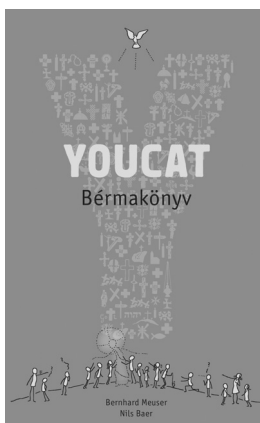
tározó templombeli élményéről. Az életben hogyan viszonyul a hit kérdéséhez, milyen az Istenről alkotott képe?

amelyben élünk. Azért nem szeretem ezt a szót, hogy ateista, mert tudatosan nem tartom el magamtól a hitet; és irigylem azokat, akik azt mondják, hogy megtalálták Istent. Ahogy az a gyönyörű Karinthy-vers mondja: „De nekem ő égő csipkefenyérből / Meg nem jelent se borban, se kenyérből.” Én nem tapasztaltam, hogy Isten a fejemre tette volna a kezét, nem volt semmiféle megtérés-élményem. Az ember megpróbál tisztességesen élni, és ha ez hit, akkor ez az én hitem. Igyekszem úgy élni, hogy ne ártsak senkinek, és ha valaki segítséget kér, azt meg tudjam neki adni.

Lassan ötven éve megszakítás nélkül színpadon van. Jelenleg a Thália Színház, az Örökény Színház, a Belvárosi Színház, a Rózsavölgyi Szalon és a Kolibri Színház színpadán láthatja a közönség. Úgy tudom, még sosem mulasztott el előadást.

Betegség miatt nem. Amíg az ember úgy érzi, hogy bírja, addig nem jut eszébe ilyesmi. A szívem rosszkodik, de mindent megteszek, hogy megtartsom még egy darabig. Ha az embernek naponta háromszor kell a vérnyomását mérnie, meg azt kell figyelnie, hogy bevette-e a déli és az esti gyógyszereit, az már nem olyan jó dolog. Az ember fiatalon egyszerűen nem gondol arra, hogy milyen lesz, ha majd megöregszik; de sajnos eljön ez az időszak is, nem lehet visszatartani. Én megpróbálok mindent megtenni, hogy jól legyek, igyekszem törődni magammal és nem elhanyagolni azt, ami karban tart: ilyen például a gyógytorna vagy a masszázs. Most két hétig minden este játszom és minden délelőtt próbálok. Tizenkét darabot tartok fejben jelen pillanatban, és hála istennek nem szokott ezzel baj lenni. Egyelőre még bírom a tempót. Nem is tudok kiszállni olyan előadásokból, amelyek már több mint száz előadást megérték: négy ilyen darabban is játszom. A darabnak, az előadásnak menni kell, a közönség is szereti, és a kollégákkal sem tehetem meg, hogy újra kelljen kezdeniük a próbafolyamatot valaki mással. Nagyon kirívó eseménynek kell történnie ahhoz, hogy az ember ilyen esetben letegye a lantot, valami olyannak, amitől tényleg nem tud már játszani. Én nem vagyok az a föladós típus.

A VIGILIA KIADÓ ÚJDONSÁGA

YOUCAT Bérma-könyv

A könyv a bérma-lásra készülők számára a fiatalok nyelvén és stílusában mutatja be hitünk alapjait, sok-sok érdekes képpel és illusztrációval, játékos ötlettel. A 12 egységre osztott „bérma-kurzus” igazi áttörést hozhat a bérma-lásra felkészítésben: jókedvűen, mégis elmélyülten vázolja fel a legfontosabb tudnivalókat Isten teremtő és megváltó szeretetéről, majd felkészít a szentgyónásra és magára a bérma-lásra.

Nélkülözhetetlen olvasmánya lehet mindazoknak, akik bérma-lkozásra készülnek.

Ára: 2.600 Ft